Mälby, Tillinge sn.

Litteratur: R. Dybeck, Sverikes runurkunder (1860), s. 17 noten, Reseberättelse för år 1861 (ATA; tryckt i ATS 1, 1864, s. 177); S. B. F. Jansson, Runinskriftsinventering i Uppsala län 1941 (ATA).

I *Sverikes runurkunder* omtalar Dybeck i samband med behandlingen av Mälbystenen (U 789), att »längre norr ut i en gärdesbacke är en berghäll med ristade slingor.» Det är uppenbarligen samma ristning som åsyftas i berättelsen för år 1861: »I Mällby gärdsbacke sågs en vacker slingristning utan runor i en mindre berghäll.» Någon avbildning av denna ristade häll finnes tyvärr icke. Trots flera försök har ristningen ännu icke återfunnits.

790. Mälby, Tillinge sn.

Litteratur: R. Dybeck, Reseberättelse för år 1863, s. 18 (ATA); S. B. F. Jansson, Runinskriftsinventering i Uppsala län 1941 (ATA).

Den enda uppgift som finnes om denna sten har lämnats av Dybeck i hans reseberättelse för år 1863. Mellan en gravbacke vid Ullbro »och Melby — efter uppgift på Melby egor — vistes mig ett större stycke af en runsten, som låg bland andra stenar på en obetydlig höjdsträcka. Innom runslingan synes en del af ett skepp med hög förstäf och mast.»

Inskrift (enligt Dybecks reseberättelse 1863):

runi · risti · ruar · atiʀ · sunu · sini · suira · auk · . . .
5 10 15 20 25 30

Runi risti runaʀ æftiʀ sunu sina Sværra(?) *ok . . .*

»Rune ristade runorna efter sina söner Svärre och . . .»

Till läsningen: Inskriftens **n**- och **a**-runor ha ensidiga bistavar. Efter 11 **u** har runan **n** överhoppats och efter 14 **a** runan **f**.

Om namnet *Runi* se U 789. — Runföljden 26—30 **suira** innehåller otvivelaktigt namnet på en av sönerna. Samma namn återfinnes på Sö 46 skrivet **suera** (ack.). Brate uppfattar det som »en svag biform till fvn. Sverrir, fsv. Swære(r)» (*Södermanlands runinskrifter* s. 36).

Dybeck kommenterar sin läsning på följande sätt: »Detta tyckes nästan vara vers:

Runi risti
runar a(f)tir
sunu sini
Suira auk - - -»

Slutligen tillägger Dybeck: »Stenen skall icke länge varit sönderslagen och man gaf mig hopp om att innevarande år få se det felande stycket». Tyvärr blev detta tydligen icke fallet. Stenen är numera försvunnen; ingen del av den har trots flera efterforskningar kunnat återfinnas.

791. Tibble, Tillinge sn.

Pl. 106, 107.

Litteratur: L 728, D 1: 97. J. Bureus, F a 6 s. 86 n:r 188 (Bureus' egen uppteckning), s. 119 f. n:r 54 (Caspar Cohl), F a 5 n:r 384, F a 14 s. 204, F f 6 n:r 162; J. Rhezelius, F a 10: 1 n:r 146; J. Peringskiöld, Monumenta 4, bl. 65; O. Verelius, Manuductio ad runographiam (1675), s. 49; P. Elvius, De Fierdhundria (auctor J. Arenius), Upsaliæ 1717 (feltryck 1617), s. 98 och 99; P. Dijkman, Historiske Anmärckningar (1723), s. 41 f.; O. Celsius, Svenska runstenar